

THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

MALA NÛ

THE FAMILY · 10

Hema ku zewicîn, wan biryar da ku li Cosenzayê bijîn.

Ew cihê kar ê fermî yê bavê min bû, û Gillette hemû name û materyalên şirketê dişandin wir.

Diya min bi zaroka xwe ya yekem ducanî bû.

Di salên 1960an de kesî ji berê ve zayenda zarokê nizanibû.

Testên ku hebûn dest didan hundirê laş, bi xeter bûn, û kesî nedixwest bi zarokekî ku hîn nehatibû dinyayê qumarê bike.

Ahahahah.

Noela 1963an hat.

Gillette veguhastina bavê min bo Reggio Calabria pejirand.

Diya min kêfxweş bû.

Zaroka wê dê li cihê ku wê herî baş nas dikir bihata dinyayê.

Bajarê wê.

Henekek hebû ku di korîdorên malê de diçû û dihat:

«Çi trajedî bû, heke li nasnameya zarokê min binêriyana û kifş bikirana ku ew li Cosenzayê hatiye dinyayê. Merivên min dê çi bifikiriyana?»

Ahahahah.

Wan apartmanek dît, tenê du sed metre dûrî mala dapîr û kalikê min.

Texmîna eşkere ew bû ku diya min, ku tenê hivdeh salî bû, dê
piştgiriya malbatê li nêzîk hebe.

Belkî kesek bikaribûya dema hewce be alîkariya zarokê bike.

Lê jiyanê biryar da ku lîstikeke din bilîze.

Têkiliya di navbera dayik û keçê de jixwe xera bûbû.

Bavê wê bawer dikir ku perwerde bi lêdanê çareser dibe.

Ew tu carî bi kêr nehat.

Ne carekê jî.

Heta dema ku diya min paşê hewl da heman rêbazê li ser zarokên
xwe bi kar bîne, encam heman bû.

Têkçûn.

Ciwan.

Bedew.

Balkêş.

Û şeytanek bi tevahî.

Wê dikaribû berî taştê sed ramanan bifikire û berî şivê sed yên din
pêk bîne.

Lê ew diya min bû.

Teresa, xwişkê min, di Rêbendana 1964an de hat dinyayê.

Keçek.

Tu meriv bi lez neçûn serdanê.

Piraniya wan hefteyan şûnde hatin.

Mîna ku cenazeyek çêbûbe.

Çanda bajarekî başûrê Îtalyayê wiha bû, ku tê de dihat bawerkirin ku çavkaniyên rastîn ên civakê mêr in.

Nêr.

Heman civakê dê şêst salên din hewce bikira da ku kifş bike ku rastî bi awayekî din dixebite.

Belkî edebiyata min ev mijar anî ser maseyê.

Fêmkirina wê tiştekî din e.

Baş e, sêzdeh meh şûnde ez hatim.

Reşemiya 1965an.

Û ji nişkê ve Sê Mecûsî ji Cosenzayê û ji hemû gundên derdorê xuya bûn.

Pîrozbahiyek.

Wêrisê nêr hatibû.

Nîfş dê bidomiya.

Bavê min zilamekî bi enerjî bû.

Di heşt salên paşê de bi hêsanî deh zarokên din dikaribûn bihatana.

Li şûna wê, kurtaj hebûn, yek li pey yê din.

Bavê min ji kondoman hez nedikir, ji ber ku wî digot ew hevsengiya wî xera dikan.

Diya min rêbazeke din tercîh dikir.

Wê karta krediyê bi kar dianî.

Doktor pîrsgîrêk çareser dîkir.

Rojekê piştî nîvro diya min çû cem porçêker.

Wek ku her tim li cihên wiha diqewime, sir hatin parvekirin.

Kesekî got ku kurê xwedîya malê dê bizewice û ew li kirêdarekî din digerin ku cihê me bigire.

Diya min di matematîkê de pîr jêhatî bû.

Ew hat malê, gazî bavê min kir û hev kêşeyeke hêsan danî ber wî.

«Di nav heft rojan de xaniyekî nû bikire. Em diçin.»

Bavê min di mehê de tenê 750.000 lîre distand.

Lê dikanekê diya min a xirdewat û cilan hebû.

Telefonê ji kalîkê min ê ji aliyê bav ve re, û ji nişkê ve pere peyda bûn.

Dellalê xaniyan apartmanekê xav û neqedandî nîşanî bavê min da.

Xwedîyan heft mîlyon lîre dixwestin.

Di hesabê bavê min de tam heft mîlyon lîre hebûn.

Ne lîreyek zêdetir.

Ne lîreyek kêmtir.

Wî ew kirî.

Dîwarên hundir ên apartmanê hebûn.

Tiştêkî din tune bû.

Ne avahiyeke temamkirî.

Ne tesîsên guncav.

Diya min dixwest wî bikuje.

«Lanet, em ê bêyî derî, pencere û serşokê li ku razên?»

Bavê min kenîya.

«Ez Frega me.»

«Heta Gulana 1973an em ê li mala nû bijîn.»

Di Adara 1973an de du Fregayên din hatin.

Cêwî.

Salan şûnde bavê min dê bigota:

«Lê ez di wextê xwe de derketim. Lanet, ew çawa ketin hundir?»

Û min her tim heman bersiv dida, dema ku her kes dikenîya.

«Pirsgirêk qet ne ketina hundir e, bavo. Ew beş hêsan e.»

«Pirsgirêk derketina di wextê xwe de ye.»

«Belkî tu ne li ser demê yî.»

«Saeta te ya Bulova çend çirkeyan paş dimîne.»

Ahahahah.

Wî tu carî ji bankê deyn negirt.

Ne îpotek.

Ne kredî.

Heval û kesên ku ew nas dikirin bi deyn didan wî.

Û wî tu carî gotina xwe neşikand.

Di 30ê Gulana 1973an de em bar kirin mala nû.

Tenê bavê min û min piraniya barkirinê kir.

Piştî du rojan barkirina mobîlyayan, ez heşt salî bûm û min bi tena serê xwe makîneyeke cilşûştinê sê qatan hilda jor û bir hundirê apartmanê.

Di dawiyê de em li mala xwe bûn.

Kesî dê tu carî em dernexistana.

Qet nebe, teorî wiha bû.

Salan şûnde dê û bavê min mirin û yek ji birayên min karî dest dayne ser her tiştî.

Lê ew çîrokeke din e.

Bi xatirê te, bavo.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂